

Ugla är på benen

Det är natt i Dvärgstenen. Ugla ligger i sin säng i den döda Saras rum och försöker hålla sig vaken. Det är svårt, men hon måste i alla fall göra det om hon tänker smyga ut med glimmerstenen och se närmare på Dvärgstenen.

Farmor måste ha somnat nu. Det är länge sen hon gick in på sitt rum. Ugla stiger tyst upp och lämnar sängen. Det knakar så högt i hela huset att hon är säker på att farmor hör henne, om hon inte har somnat. Tro, Hopp och Kärlek följer henne naturligtvis med blicken och genom fönstret kommer ljusstrålen från fyren med jämna mellanrum.

Ugla hittar strumporna på golvet och tar dem på sig. Sen tar hon byxor och tröja utanpå nattlinnet och öppnar dörren till hallen så försiktigt som möjligt. Ändå gnisslar det i gångjärnen och hon tycker att det blir ett hemskt oväsen som måste höras i hela huset.

Farmor har tydligen inte somnat, för det syns en smal ljusstrimma under dörren till hennes rum. Ugla känner hur hjärtat bultar i bröstet och vet inte vad hon ska ta sig till. Det är knappast ofarligt att smyga nerför trappan eftersom farmor fortfarande är vaken. Enda utvägen är att vänta en stund till, men då blir hon själv så otroligt sömning.

Nu släcks lampan plötsligt inne i farmors rum och samtidigt blir det mörkare i hallen. Det är konstigt vilken skillnad en smal ljusstrimma gör. Ugla bestämmer sig för att vänta en liten stund

och under tiden betraktar hon den skumma hallen och trappan som hon ska smyga sig nerför som en liten mus som ingen får höra.

Hon lyssnar uppmärksamt. Det enda ljud som hörs är från den stora klockan nere i vardagsrummet som tickar så högt. Plötsligt börjar klockan slå och Ugla rycker till. Det känns som om hela byn skulle vakna av klockans oväsen.

Trappan är besvärlig. Vart enda trappsteg knarrar om man inte aktar sig. Det bästa är att trampa tätt intill väggen och försöka undvika att stöta emot. Det lyckas bra den här gången och Ugla kommer ner utan att det hörs några värre oljud. Nu kan hon se in i vardagsrummet där alla de konstiga sakerna ser levande ut i mörkret. Egentligen är hon lite rädd för att gå dit in, men måste i alla fall göra det för att få tag i glimmerstenen. Hon rör sig försiktigt för att inte stöta emot någonting och där ligger stenen på hyllan ovanför radion. Det blänker lite om den trots mörkret.

Ugla tar försiktigt upp stenen. Den känns kall att ta på, men ändå blir hon varm i hela kroppen av att röra vid den. Hon känner sig säkrare när hon håller den underliga stenen i handen. Hon lämnar långsamt vardagsrummet.

Nu är det bara ytterdörren kvar, men den är inte lätt att tas med. Ytterdörren till huset är nämligen dubbel. Först är det en vanlig dörr med många små rutor som man inte kan se igenom och utanför den är det ytterligare en dörr. Det är en skyddsörr, har farmor berättat för henne. Skyddsörren är bara stängd på nätterna och när det är dåligt väder på vintrarna, men annars

är den fasthakad vid väggen, så att man knappt lägger märke till den.

Ugla har inga svårigheter att öppna den inre dörren, men skyddsörren är lite trög och det knakar förskräckligt när Ugla skjuter upp den. Mot henne strömmar den svala nattluften och ute är det mulet. Månen skymtar bara bakom molnen rakt ovanför de högsta träden i trädgården.

Ugla stänger dörren bakom sig. Hon har glimmerstenen i fickan och håller om den med ena handen. Hon går försiktigt genom trädgården och ser sig omkring. Det är så stilla och tyst att hon tydligt hör vågskvalpet vid stranden nedanför klipporna och någonstans inne i den lilla byn stämmer två katter upp sin nattliga sång. Hon trampar på en nerfallen trädgren och en fågel flaxar upp från en buske intill. Båda blir lika rädda. Så dyker Dvärgstenen upp.

Ugla blir förvånad, för nu ser den precis likadan ut som i drömmen när hon träffade Lyckobringaren där. Hon ser fönstren i stenen klart och tydligt och inifrån kommer ett egendomligt sken. Nu är hon säker på att Lyckobringaren är någonstans i närheten. Och jo, minsann! Där kommer det ut en gammal gubbe från Dvärgstenen; han skyndar i väg på en liten stig i riktning mot byn.

Hon gör sig så liten som möjligt och står i skuggan av ett stort träd. Kan det vara så att hon ser det här för att hon har glimmerstenen i handen? Hon vågar knappt lägga den ifrån sig, men har ändå lust att pröva. Hon tar upp stenen ur fickan och

letar efter ett bra gömställe. Det bästa hon kan komma på är att ta av sig ena skon och lägga glimmerstenen i den.

I samma ögonblick som hon ställer ifrån sig skon på marken förvandlas allt runt omkring henne och trädgården blir mörk och skrämmande och full med spökliknande skuggor.

Ugla blir skräckslagen. Hon skyndar sig att ta upp glimmerstenen ur skon och då ser hon samma saker som förut. Glimmerstenen är tydligen nyckeln till dvärgarnas värld. Hon känner en svag rysning och kramar stenen i handen.

Plötsligt ser hon hur en dörr öppnas i Dvärgstenen och ut kommer en pojke i röda och gröna kläder. Hon ser genast att det är Lyckobringaren. Ska hon ropa på honom? Nej, det törs hon inte.

Lyckobringaren spanar åt alla håll och kommer sedan gående i riktning mot henne. Undrar vart han är på väg? Tänker han gå till den andra Dvärgstenen, farmors hus, eller är han kanske på väg in till byn?

”Lyckobringaren”, viskar Ugla när han är nästan rakt framför henne.

Lyckobringaren rycker till och tvärstannar. Så får han syn på henne.

”Vänta lite! Du heter Ugla”, säger han. ”Eller hur?”

”Jo, det vet du. Jag träffade dig i går”, säger Ugla och hon har lust att skratta eftersom Lyckobringaren ser så fånig ut.

”Hur kan du se mig?” frågar han och Ugla ser att han samtidigt undersöker om han har tappat sin glimmersten. Han har stenen

om halsen, men Ugla kan inte se att den sitter fäst i någon kedja eller något snöre.

”Jag ser dig klart och tydligt”, svarar Ugla. ”Är det inte som det ska vara?”

”Du har hittat en glimmersten”, säger Lyckobringaren. ”Något annat kan det inte vara tal om. Annars skulle du inte kunna se mig, för jag har inte tappat min. Var har du fått tag i en glimmersten?”

”Det angår inte dig”, svarar Ugla, men ångrar sig genast att hon är så ovänlig och tillägger: ”Jag har hittat den. Jag förstår inte varför ni alltid tappar bort de där stenarna.”

”Vi tappar inte alltid bort dem”, säger Lyckobringaren förnärmat. ”Men det händer i alla fall. Det är ren otur om vi blir kraftlösa.”

”Vad då kraftlösa?” frågar Ugla.

”Vi bär glimmerstenarna i en osynlig krafttråd. Om vi bryter mot lagen går tråden av och då kan stenarna försvinna”, säger Lyckobringaren, men tystnar plötsligt som om han har sagt något han inte borde säga.

”Och vad händer om ni inte hittar dem igen?” frågar Ugla.

”Det får bara inte hända”, säger Gefur och Ugla ser att han är förfärad. ”Då går vi under i människornas värld.”

”Hur då under?” frågar Ugla.

”Vi kommer inte hem igen”, säger Lyckobringaren och ser så sorgsen ut att Ugla tror att han ska börja gråta.

”Måste jag då inte hitta ägaren till glimmerstenen som jag har?”

frågar Ugla. ”Annars kommer han väl att gå under.”

”Ja”, säger Lyckobringaren. ”Det måste du göra och det genast.”

”Då måste du hjälpa mig.”

”Det hinner jag inte. Jag håller på med något. Jag har redan dröjt för länge.”

Med ens är han försvunnen och Ugla står ensam kvar och vet inte vad hon ska ta sig till. Hur ska hon kunna hitta den som har tappat glimmerstenen? Hon har ingen aning om var hon ska börja leta. Hon sätter sig ner och funderar och kommer fram till att farmor har ansvar för glimmerstenen. Det är hon som måste hitta den rätta ägaren. Nej, det är inte möjligt, tänker Ugla. Farmor kan inte klara något sådant. Därför måste hon göra det åt henne. Men Orri kan kanske hjälpa henne. Hon skulle kunna försöka fråga honom till råds.

Ugla reser sig och tittar på Dvärgstenen ett slag; den är helt upplyst. Hon inbillar sig att det går livat till där inne hos dvärgarna. Hon är lite avundsjuk på dem för att de har ett hus som är så speciellt. Det är så vackert, tycker hon. Egentligen skulle hon mycket väl kunna tänka sig att bo i Dvärgstenen.

Nej, så får hon inte tänka. Kanske håller hon på att bli förtrollad. Hon tänker inte gå i närheten av Dvärgstenen, då riskerar hon kanske att dvärgarna lockar in henne i stenen och stänger henne inne där. Hon har hört berättas om att sådant har hänt förr i tiden. Det är antagligen bäst att skynda sig hem till farmor Karolina.

Hon tar sig tillbaka utan svårigheter. Skyddsörren och

yttredörren är inte lika besvärliga att öppna och stänga som när hon smög ut. Hon tar av sig skorna i förstugan och smyger sen in i vardagsrummet och lägger glimmerstenen på plats. Så är det bara trappan kvar och snart befinner hon sig i Saras gamla rum, har tagit av sig tröjan och byxorna och krupit ner i sängen. Tro, Hopp och Kärlek är fortfarande vakna och ler som alltid. Vet de något, tro? Ljusstrålen från fyren kommer och går. Ugly känner att hon är dödstrött efter den hemliga utflykten i trädgården. Ojoj! Hon måste lösa problemet så fort som möjligt!